

KINH QUAN SÁT CHỦ PHÁP HẠNH

QUYỂN 4

Phẩm 3: THỌ KÝ (Phần 2)

Bấy giờ, Đức Thế Tôn lại bảo Đại Bồ-tát Hỷ vương:

–Này Hỷ Vương! Nếu lại có Bồ-tát nương vào ngã, chúng sinh trải qua số kiếp nhiều như cát sông Hằng, mà bố thí, hộ trì giới, niệm nhĩn, phát khởi tinh tấn, vào thiền định, tu trí tuệ, nếu lại có Bồ-tát tin hiểu các pháp là vô ngã thì vị này hơn vị kia về phước đức tụ và mau chóng chứng Vô thượng Chánh giác. Vì sao?

Này Hỷ Vương, thuở xưa, đời quá khứ, chẳng thể tính được kiếp, lại không thể tính toán, chẳng thể lường, vô lượng chẳng thể nghĩ Ca-la, Tam-ma-gia đó có Đức Như Lai ra đời hiệu là Bảo Quang Uy Luân Vương Ứng Chánh Biến Tri, Minh Hành Cụ Túc, Thiên Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn, thế giới tên là Hữu bảo; kiếp tên là Ứng vãng.

Lại này Hỷ Vương! Trong ca-la và tam-ma-gia đó, Đức Thế Tôn Bảo Quang Uy Luân Vương Như Lai có thế giới Hữu bảo giàu có sung túc rất là vui sướng, dân chúng đông đúc, đất đai bằng phẳng như bàn tay, không có sành sỏi, vàng bạc thừa thãi, đất mịn như sờ vào áo Cơ-chân-lâu-nê-ca, tám con đường nối liền trang hoàng thuần dạ lưu ly màu xanh. Và có hoa sen bằng vàng Diêm-phù-na-đa tự nhiên sinh ra trong phần lớn đất đai. Hoa lớn như bánh xe, hương sắc đẹp đẽ thơm lừng. Thế giới đó rộng rãi có đến sáu mươi bốn trăm ngàn ức châu. Trong mỗi một bốn châu có sáu mươi bốn trăm ngàn ức thành. Những thành lớn đó đều rộng ba mươi hai dũ-xà-na, đều có tường vách bằng bảy báu và có nhiều trăm ngàn ức chúng sinh ở. Mỗi một thành lớn có mười hai ngàn thôn, thành, phường, ấp vây quanh. Những thành lớn đó đều có năm trăm ngôi vườn để sử dụng với đủ những loại cây báu đầy hoa trái hương thơm vây quanh trang

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nghiêm. Trong mỗi khu vườn đều có ba mươi hai ao hoa, trong ao ấy đầy tràn nước tám công đức. Cát vàng trải khắp, lan can báu vây quanh xen lẫn những dạ lưu ly xanh và có hoa báu Ưu-ba-la, Ba-đâu-ma, Cửu-mâu-đà, Bôn-trà-lợi... sinh ra trong vườn ấy. Những loài chim như ngỗng, nhạn, giao thanh, khổng tước, uyên ương, ca-la-tần-già, mạng mạng ở trong những hoa Ưu-ba-la, Ba-đâu-ma, Cửu-mâu-đà, Bôn-trà-lợi đó đều cất tiếng hát.

Này Hỷ Vương! Nơi kiếp số ca-la, tam-ma-gia đó, Đức Thế Tôn Bảo Quang Uy Luân Vương Như Lai có khu vườn tên là Ái kiến, là nơi Đức Thế Tôn cư ngụ. Đức vua cai trị xứ ấy tên là Hữu Nguyệt cùng nương tựa, ở chung với bảy mươi hai ức Thanh văn và tám mươi bốn ức Bồ-tát đều chẳng thoái chuyển.

Này Hỷ Vương! Nước Nguyệt vương cai trị, có bảy mươi hai ức chúng sinh ở. Trong các nơi đều có tám đường thông nhau.

Lại nữa, này Hỷ Vương! Nước Nguyệt vương cai trị, rộng sáu mươi bốn dũ-xà-na với bảy lớp tường vách, lan can bằng bảy báu, đủ các trụ cửa báu và cây Đa-la thẳng hàng đều mắc lưới gắn chuông nhỏ.

Lại nữa, này Hỷ Vương! Vào thời điểm ca-la, tam-ma-gia kiếp số đó, nước đó có Nguyệt vương cai trị, có vua tên là Bảo Nguyệt, làm chuyển luân tự tại, ở trong bốn ngàn châu, dùng pháp làm vương pháp.

Lại nữa, này Hỷ Vương! Vua Bảo Nguyệt đó với vua Hữu Nguyệt kia, chỗ cai trị đều tạo lập cung điện, nhà cửa bằng bảy báu đều rộng bốn dũ-xà-na với bảy lớp tường ngăn... cho đến giăng lưới gắn chuông bằng bảy báu vây quanh và lưới bằng ngọc ma-ni che bên trên. Trong cung điện nhà cửa đó, bốn phương có bốn ngôi vườn lớn, một tên là Tạt họa xa, hai tên là Thường khai hoa, ba tên là Hy kiến, bốn tên là Chánh hạnh lạc. Trong những vườn lớn đó có đủ loại cây sinh ra. Đó là cây báu, cây cho hoa, cây cho mùi thơm, cây cho quả, cây anh lạc, cây cho vải, cây âm nhạc, cây phú sa, cây nguyệt thượng, cây nhật thượng viêm. Trong các vườn lớn đó đều có bốn ao hoa lớn đầy ắp nước chiêm-đàn-na với lan can báu giáp vòng, đáy ao trải cát vàng Diêm-phù-na-đa. Các hoa báu Ưu-ba-la, Ba-đâu-ma, Cửu-mâu-đà, Bôn-trà-lợi che bên trên ao ấy. Chim uyên

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ương hót vang.

Lại nữa, này Hỷ Vương! Vua Bảo Nguyệt đó có bốn mươi hai ngàn thể nữ đứng vào hàng các đồng nữ cõi trời. Trong số đó có một Thiên nữ lớn nhất tên là Hữu Phước. Nhan sắc người ấy sáng đẹp hơn hẳn các trời.

Lại nữa, này Hỷ Vương! Vua Bảo Nguyệt đó có mười hai ngàn người con, hình sắc thù thắng vi diệu, người nhìn thấy đều tin yêu, sắc tướng tối thượng thanh tịnh viên mãn, có hai mươi tám tướng đại tướng phu trang nghiêm khắp thân.

Này Hỷ Vương! Vua Bảo Nguyệt ra khỏi cung, đến trong vườn Ý Hỷ Kiến vui vẻ dạo chơi, từ nơi Thiên nữ bậc nhất tên là Hữu Phước, bỗng có một đứa trẻ hóa sinh trong tư thế kiết già, hình sắc thù thắng vi diệu, người nhìn thấy đều tin yêu, có đầy đủ hai mươi tám tướng Đại tướng phu. Đứa trẻ đó, lúc sinh ra liền nói như vậy: “Các hành vô thường, vô trụ không có dừng yên, điên đảo, nên hướng về pháp.”

Đứa trẻ đó lại nói kệ này:

*Các hành vô thường không dừng yên
Không trụ, không bền nên hướng pháp
Phàm niệm nhỏ, đây là thường an
Vi dục buông lung không chánh niệm.
Người và chư Thiên theo “hữu dục”
Đều là vô thường, tận pháp thể
Với dục chưa từng có chán đủ
Không chắc khổ dục là gốc khổ.
Có Thế Tôn hiệu là Bảo Quang
Phật nói pháp vô cấu vô vi
Các căn luôn ở trong tịch tĩnh
Và Thánh lạc Bồ-đề vô lậu.
Nay nghe con trình lời này:
Như Lai ra đời khó gặp được
Nên cùng đi đến bên Thế Tôn
Trời hơn cả trời, hạnh sáng rõ.*

Này Hỷ Vương! Bấy giờ, vua Bảo Nguyệt hướng về đồng tử

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

kia nói kệ:

*Ông là Trời, Rồng, Dạ-xoa, Thân
Đồng tử vì ta nói nghĩa ấy
Ông mới sinh, nói lời như vậy
Với Phật pháp nói lời khen ngợi.
Ông chết ở đâu, đến nơi này?
Ông tên là gì? Nói với ta!
Ánh sáng soi khắp trong vườn này
Oai đức thù thắng chiếu soi khắp.*

Đồng tử đáp lại:

*Có Đấng Trượng Phu ở phương Đông
Tên Đạo sư Tu-mê-lưu-tụ
Tôi chết ở đó đến nơi này
Vì muốn thấy Pháp vương Bảo Quang
Như vậy, Pháp Thượng là tên tôi
Tôi nay phát nguyện tu trí Phật
Ngài nếu muốn nghe Đấng Tối Tôn
Nên cùng đi đến bên Thiện Thệ.*

Này Hỷ Vương! Bấy giờ, vua Bảo Nguyệt cùng với đồng tử Pháp Thượng và các thể nữ, các vương tử và rất nhiều người đều đi đến vườn Ái kiến, chỗ của Đức Thế Tôn Bảo Quang Uy Luân Vương Như Lai Ứng Chánh Biến Tri. Đến rồi, nhà vua đánh lễ dưới chân Đức Phật, nhiều quanh bên phải ba vòng rồi lui về đứng một bên. Mọi người đi theo vua cũng đánh lễ dưới chân Đức Thế Tôn Bảo Quang Uy Luân Vương rồi lui về đứng một bên. Đồng tử Pháp Thượng làm lễ dưới chân Đức Thế Tôn đó rồi, quỳ ở dưới chân mà nói lời như vậy: “Bạch Thế Tôn! Đức Như Lai Tu-mê-lưu-tụ gửi lời hỏi thăm Đức Thế Tôn có được ít bệnh ít phiền não, đi đứng nhẹ nhàng, sức lực vận động thư thái chăng?” Đồng tử nói rồi, đứng trước Đức Thế Tôn Bảo Quang Uy Luân Vương Như Lai và hướng về Đức Thế Tôn đó mà nói kệ:

*Đấng Vô Thượng Tư Nghì Ứng Cúng
Tối Thắng diễn nói hạnh Vô tránh*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Độ thoát chúng sinh nhiều không lường
Ngài ngự tại tòa, nay con lễ.
Làm Giáo chủ ba ngàn cõi này
Thế Tôn dùng Pháp bảo bố thí
Vì người giảng nói kho pháp báu
Phá vua Ma-la, quân La-sát.
Trong chúng như trăng soi khắp cùng
Nói đạo đi qua bờ giải thoát
Giảng dạy năm Lục và năm Căn
Ngũ nhân Thiện Thệ, con nương tựa.
Bậc xa lìa hết các não phiền
Vua Chuyển luân ở trong cõi này
Trừ bỏ ba cấu giống như mắt
Mắt tịnh lìa cấu bản thế gian.
Ma-hầu-la-già, người, chúng sinh...
Không ai chẳng hướng về Thượng nhân
Tối Thắng không cao cũng không thấp
Con nay kính lễ các Thế Thân.
Được cùng chẳng được, hạnh bình đẳng
Các tướng hoa nở, tướng trắng rằm
Như hoa sen, chẳng nhiễm thế pháp
Thế Thân khiến cảnh ái tan rã.
Khéo điều phục tâm rất hoàn hảo
Bình đẳng Thí, giới, lòng không sân
Chúng sinh khó phục, đã điều phục
Thiện Thệ điều tâm, trắng sáng ngời.
Ngôn ngữ dịu dàng ý khéo thuận
Khi nói chấn động ba ngàn cõi
Trời, Rồng, Tu-la và loài người
Họ nghĩ đây là do con nói.
Đây là không, không tánh chúng sinh
Không có tướng, nguyện cũng xa lìa
Phật nói trong này, không nơi đi
Cũng không có đến, cũng không chết.
Pháp giới chẳng động, không trú xứ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đời trước, đời sau chẳng đắm tham
Ở trong khoảng ấy như hư không
Phật nói pháp này, không nhớ nghĩ.
Thế Tôn thường nói đến thật tế
Trong các đời này chuyển mê loạn
Như mù, đầy phiền não, sân hận
Họ khởi ý niệm ngã và nhân.
Pháp này tựa như mây cùng huyễn
Điều mắt thấy chẳng động, rộng không
Nếu có được nhãn thắng diệu này
Người đó luôn theo lời thầy dạy.
Như vẽ đủ loại vào hư không
Không chỗ, không có một chỗ dừng
Như vậy tự nhiên biết chỗ trụ
Nên kia không có một chỗ dừng.
Khi nghe các tiếng không có thật
Cũng chẳng thể thấy không trú xứ
Hoặc nghe, hoặc nói cũng lại vậy
Bản tánh chúng chẳng động, rộng không.
Pháp thắng giả, thể tướng cũng không
Sẽ thấy sự thị hiện như huyễn
Nếu thấy thể như, không phân biệt
Sẽ thấy Thiện Thệ cũng như vậy.
Cõi, chẳng cõi, đầy cùng bình đẳng
Công đức của chư Phật bình đẳng
Các pháp bình đẳng, pháp tịch tĩnh
Các chúng sinh bằng không chúng sinh.
Bất tận mất hết ở trong tận
Bất tận mất hết không trong tận
Tận ấy chẳng tận, tận chẳng tận
Như vậy luôn thuận theo nhãn này.
Phân biệt, phân biệt khởi phân biệt
Các pháp cũng không chỗ khởi lên
Nếu đã khởi thì thường chẳng khởi
Như vậy luôn thuận theo nhãn này.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thấy thấy thường, không thấy được thể
Hoặc thấy chẳng như, quán như thể
Hoặc thấy những pháp này rộng không
Như vậy luôn thuận theo nhãn này.
Chưa từng có thể biết đời trước
Tối thẳng thật tế do chẳng biết
Nếu biết thông tế thường không tế
Thì tiền tế đó đoạn dứt theo.
Chẳng nương ở trong biên, vô biên
Bờ này, bờ kia thường chẳng trụ
Nếu trong ba cõi không trú xứ
Thì kia, trụ ở trong thật tế,
Nếu kia trụ ở trong thật tế
Thì trong ba cõi, không trú xứ
Nếu trong ba cõi không trú xứ
Thì kia thường trụ trong thật tế.
Nếu sắc tợ như chùm bọt nước
Biết thọ cũng như bọt nước nổi
Tưởng, niệm cũng giống như sóng nắng
Nếu biết thì trụ trong thật tế.
Các tụ là hữu vi, không bền
Nếu biết tợ như là cây chuối
Biết ý cùng huyễn kia tương đồng
Thì tụ tan đó đã tiêu diệt.
Nếu với Từ bi khéo tu hành
Không nương tựa ở mình và người
Tu niệm hạnh tối thượng thanh tịnh
Thì sẽ làm Phật như trời Tịnh.
Nếu lìa rộng khắp các nẻo phiền
Thì kia chưa từng có thủ trước
Bỏ các sở hữu, không nắm giữ
Bố thí đó được Phật ngợi khen.
Nếu thân giống như trăng đáy nước
Biết lời nói ra như tiếng vang
Biết tâm như ánh chớp trong không

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Giới kia thù thắng trong ba cõi.
Nếu Nhân điều xong đến bờ kia
Ý đó việc ngoài chẳng tổn hại
Biết rõ sáu căn như thôn vắng
Nhân đó được Thiện Thệ tán thán.
Nếu ưa thanh nhàn không sợ hãi
Đôi lần tu cảnh giới trí sáng
Thân tâm tịch tĩnh, hạnh ngay thẳng
Tán đó thù thắng trong ba cõi.
Nếu người diệt bản tánh phiền não
Rỗng không phân biệt người tịch trí
Nếu tưởng chẳng chuyển trong ba cõi
Thì định kia Thiện Thệ ngợi khen.
Nếu biết trong này không có nhân
Thì với Thượng trí, kia được liền
Nên lìa hý luận mà tịch tĩnh
Trong ba cõi trí đó thù thắng.
Nếu ở trong “hữu” không mệt mỏi
Trong ức kiếp lúc tu khổ hạnh
Chưa từng ham thích thừa thấp nhỏ
Chúng Ma-la kia đều kinh hồn.
Con nói Tối Thắng, công đức trên
Như lấy giọt nước ở trong biển
Phật pháp rộng rãi không giới hạn
Chưa từng biết được bờ cõi đó.*

Này Hỷ Vương! Bấy giờ, đồng tử Pháp Thượng ở trước Đức Thế Tôn Bảo Quang Uy Luân Vương Như Lai, nói bài kệ này thì khắp tam thiên đại thiên thế giới chấn động sáu cách, trăm ngàn ức âm nhạc đồng thời tấu lên và mưa xuống các hương thơm, vòng hoa, hương xoa, hương bột. Tám ngàn vị Bồ-tát đều sinh ra nhân ở trong pháp Vô sinh. Vua Bảo Nguyệt cùng các thể nữ, các đồng tử với đại chúng đó đều phát tâm Vô thượng Chánh giác.

Này Hỷ Vương! Bấy giờ, đồng tử Pháp Thượng hướng về Đức Thế Tôn Bảo Quang Uy Luân Vương Như Lai bạch như vậy: “Bạch Thế Tôn! Những Tam-ma-địa nào khiến cho Đại Bồ-tát sẽ được thọ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

trì các pháp? Sẽ được hộ trì cõi Phật công đức trang nghiêm? Sẽ được đủ đầy chúng Thanh văn, Bồ-tát? Sẽ được của cải, vật dụng vô thượng? Sẽ được vượt qua các Ma-la, các phiền não ác? Sẽ được đủ đầy chánh niệm, chánh ý, chánh thú, tâm quý, đạt được trí tuệ? Sẽ được tu tập theo các điều đã nghe? Sẽ được đủ đầy năm phép thần thông thắng trí? Sẽ được không chấp trước, ưa nói Tổng trì? Sẽ được đủ đầy biện tài? Sẽ được đủ đầy sáu pháp Ba-la-mật? Sẽ được đủ đầy sinh vào gia đình dòng họ hình sắc đẹp đẽ? Sẽ được vừa lòng với tiếng nói và việc làm? Sẽ được đủ đầy các công đức? Sẽ được giỏi biết vào, ra các định giải thoát Tam-ma-địa? Sẽ được đủ đầy các trí công đức, chưa được trí rộng lớn mà luôn làm Phật sự vì chúng sinh?” Đồng tử ở trước Đức Phật ấy nói như vậy xong, Đức Thế Tôn Bảo Quang Uy Luân Vương Như Lai hướng về đồng tử Pháp Thượng bảo: “Này Đồng tử! Hãy lắng nghe! Lắng nghe! Khéo suy nghĩ kỹ! Ta sẽ vì người diễn nói! Nếu đầy đủ Tam-ma-địa thì Đại Bồ-tát sẽ được những điều này và vô lượng vô số chẳng thể lường công đức thù thắng khác nữa, cũng sẽ mau chóng hưởng về đạo tràng Bồ-đề. Này Đồng tử! Có Tam-ma-địa tên là Quyết định quan sát chư pháp hạnh. Nếu được Tam-ma-địa này rồi, Đại Bồ-tát vượt qua các cảnh giới ma, sẽ mau chóng chứng giác đạo Vô thượng Chánh giác”. Đức Như Lai lại vì đồng tử kia dùng lời kệ giảng rộng Tam-ma-địa này:

*Như lời nói mà làm
Làm rồi chẳng nói dối
Thân, miệng, ý sạch trong
Có tâm Từ ích lợi.
Với Bi chẳng quên mất
Và chán các tham dục
Vì pháp luôn vui cầu
Thệ trí cũng chẳng bỏ.
Khéo léo trong ngôn từ
Nhập vào trí chúng sinh
Chẳng tiếc với nghiệp thân
Trong thân chẳng tham muốn.
Phải là lời thô ác*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Với lòng chẳng hý luận
Cứu giúp khổ chúng sinh
Giác ngộ kẻ buồn lung.
Người siêng dạy tương ứng
Kẻ hối khiến ra khỏi
Chẳng trụ tưởng chúng sinh
(Bản Phạm văn thiếu một câu).
Tưởng việc chẳng phân biệt
Xa lìa khỏi chấp thủ
Các tướng cũng sẽ diệt
Chẳng động trong thọ nhận.
Thường phải cầu trí tuệ
Xa lìa lời thế gian
Phải cầu được xuất thế
Chánh niệm chẳng quên mất.
Thuận niệm với các pháp
Như vậy sẽ khéo léo
Việc làm, làm đầy đủ
Và thuận hạnh thế gian.
Nên phải tin nghiệp báo
Xa lìa lòng chẳng tin
Nên phải tin chư Phật
Nên nhớ nghĩ thuận theo.
Thường nên nói tội lỗi
Phước tụ phải tùy hỷ
Và thỉnh cầu chư Phật
Lễ bái, lại hồi hướng.
Thường hàng phục kiêu mạn
Làm thiện không nhàm chán
Cũng thường siêng tương ứng
Luôn làm chớ bỏ buông.
Thành tựu hạnh tu chính
Phải biết nhân tạo tác
Chớ theo danh. biện bày
Bị trách chớ nổi sân.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chớ chấp trước ngôn ngữ
Chớ nghĩ đây thật chân
Chẳng cầu trụ Dục giới
Chứng tánh Sắc, Vô sắc.
Như nghiệp đã chịu báo
Quả đó phải nên tin
Phân chia vật cần dùng
Dạy bảo chẳng chê bai.
Bình đẳng với chúng sinh
Một người cũng chẳng hại
Siêng, lười đều chẳng sân
Không ghét người chúng đăc.
Tâm luôn đầy mong ước
Như pháp hộ thế nguyện
Với giới không xa lìa
Kiêu mạn phải trừ diệt.
Chuyển đổi lỗi hận sân
Ngu si cũng búng dứt
Tham dục chẳng dấy khởi
Theo được liền biết đủ.
Lìa bỏ các thân quen
Không lợi chẳng tự ti
Được lợi chẳng tự cao
Chỉ mừng được pháp lợi.
Thường làm hạnh bình đẳng
Phải lìa khỏi tích trữ
Nghe được lời nói ác
Nhẫn nhục mà nghe nhận.
Thường hộ trì ngữ ngôn
Phải nói Bồ-đề thừa
Thường khuyên như siêng năng
Người tinh cần kê cận.
Luôn thưa hỏi bậc trí
Tăng tu kỹ chánh định
Chớ bỏ nơi thanh nhàn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trụ Đầu-đà, ít muốn.
Nên tin hiểu về không
Với việc không đấm trước
Chẳng nương ở xóm làng
Chẳng tham dục các cõi.
Bên trong chẳng chấp ta
Chẳng đấm trước cảnh giới
Diệt các ý đảo điên
Với tâm luôn gìn giữ.
Nên phát sinh trí tuệ
Thường hành nghiệp chân chánh
Tâm ấy chẳng khiếp hèn
Nghĩ ruộng phước thanh tịnh.
Các hành phải bỏ buông
Thí rồi không cầu mong
Cũng chẳng nghĩ trì giới
Với Nhẫn không phân biệt.
Chẳng phát khởi tinh tấn
Cũng chẳng nương trong định
Chẳng quên mất các pháp
Trí tuệ nên thông đạt.

Nên nhập vào các Ba-la-mật
Trong công đức mình, chưa từng nghĩ,
Nghe công đức người chẳng giận ghét
Hữu vi, vô vi tâm bình đẳng.
Lúc nào cũng vin vào Niết-bàn
Với Hữu vi thường phải xa lìa
Giải thoát yên ổn luôn luôn biết
Trong xóm tưởng như kẻ sát nhân.
Với chỗ Niết-bàn thường ưa thích
Luôn luôn trụ ở trong hòa nhẫn
Mặt vui không làm vẻ nhăn nhó
Gặp người khác trước phải hỏi han.
Với bậc tôn túc luôn kính trọng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Và tâm trí tuệ khéo nối liền
Với người khác chưa từng trách phạt
Nếu có đấu tranh khiến lặng yên.
Với chỗ tịch tĩnh thường khen ngợi
Thường dạy, chúng sinh luôn hòa hợp
Yêu ghét trong lòng thường bình đẳng
Thường phải cầu đến Tổng trì môn.
Như mẹ yêu thương các chúng sinh
Như cha yêu thương các thánh nhân
Yêu thương tôn trọng như thân cận
Yêu Bồ-tát như Phật Thế Tôn,
Yêu pháp cũng như yêu tự thân
Và cầu điều nghe không nhàm chán
Đã nghe pháp xong tu chân chánh
Với Như Lai cũng thường cúng dường.
Nên tin hiểu đối pháp thù thắng
Không tâm khiếp nhục, không biếng nhác
Với Tam bảo luôn phải cúng dường
Thường phải nhịn chịu lời bất chánh.
Thường chẳng luyến tiếc với tự thân
Cũng lại chẳng tham tiếc tuổi thọ
Sống đời thanh tịnh, thường khát thực
Chẳng bỏ Đâu-đà, theo thứ lớp.
Chưa từng lìa chỗ ở thanh vắng
Xa, xa nữa, phải bỏ đồ chúng
Chớ ưa ở chung với tại gia
Với người xuất gia chớ quấy nhiễu.
Chớ yêu, dối trá, nói lời lành
Giáo hóa nhiều người vào Phật trí
Khi nói pháp, lòng không khiếp hèn
Phương tiện khéo quán sát người khác.
Trong tâm luôn luôn nghĩ đến Phật
Và thường nghĩ pháp chẳng buông lung
Cũng ở chỗ Tăng luôn tôn trọng
Và thường cúng dường cho người trí,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cũng thường gần trí phương tiện khéo
Thường không tranh cãi với người định
Với kẻ tình cần giúp tâm tốt
Cũng niệm tu pháp tin việc phước.
Giáo hóa chúng sinh khiến làm lành
Người tin phải yêu, lòng ngay thẳng
Nếu chạm việc khổ hay khai mở
Thường nương đúng thời, bỏ phi thời.
Thường nên biết sợ và hổ thẹn
Trong tội ác đó sinh xấu hổ
Các hạnh bất chánh nên xa lìa
Gặp người chánh hạnh, luôn thân cận.
Vì giải thoát, nên giữ gìn giới
Cũng lại phải cầu đến hạnh Thánh
Luôn nghĩ tu hành bốn Niệm xứ
Cũng thường thân cận bốn Chánh đoạn.
Và bốn Như ý túc sẽ thành
Với các căn cũng sẽ phát sinh
Nên phải cầu lực cũng như định
Với bảy Giác phần luôn quán sát.
Thường phải tu hành tám Phần đạo
Xa-ma-tha cũng cầu tích chứa
Tỳ-bát-xá-na luôn sinh Đế
Tâm đã tùy hỷ mà quán sát.
Trong pháp hoan hỷ lại sinh hỷ
Cũng vượt qua vướng mắc các duyên
Nghe không trú xứ chẳng kinh sợ
Chỗ chẳng thể được, chớ buông lung.
Thường phải cầu mong hạnh Bồ-đề.
Hạnh Phật sẽ làm, tin, khen ngợi
Nên phải chán bỏ hạnh cảnh giới
Cũng phải bỏ những hạnh trước làm.
Nghiệp mình tịnh, không nói người khác
Luật hạnh chẳng phá, luôn tuân giữ
Giới học cấm giới biệt giải thoát

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Bỏ phi thời, nương thời thực hành.
Khéo léo suy xét nên đi, đến
Vật tốt biết lường tự cấm dừng
Và ở dòng Thánh đều biết đủ
Cũng lại cầu vào Thắng trí thông.
Trong Tam-ma-địa phải vin giữ
Và với định hạnh, biết vào trong
Nên biết lòng chúng sinh ưa muốn
Theo đúng lời nói thầy dẫn đường.
Cũng nên thông đạt thuyết vô ngã
Nếu kẻ siêng năng khiến vui mừng
Niệm tu hành như thể Tối thắng
Tam-ma-địa này phải niệm luôn.
Nghe đã tin Thanh văn chánh hạnh
Đạo Duyên giác phải học, thuận theo
Chủng tánh chư Phật phá ma đạo
Tam-ma-địa này phải cầu luôn.
Phát khởi Thắng giác do bố thí
Người chẳng thoái chuyển hạnh Thế Tôn
Nhiều ức kiếp tu hạnh bậc trí
Chính biến nghe là pháp hành xứ.
Trong cảnh giới này, tôn trọng pháp
Nếu tin hiểu là tài sản thật
Thị hiện, trú xứ của Phật này
Ở pháp tạng này cầu châu báu,
Ở trong ruộng này cầu quả đở
Lửa phiền não ở trong vườn vui
Ưa trì pháp, đây là vườn tược
Là người thích thấy Tam-ma-địa.
Cầu pháp thanh tịnh, mẹ này sinh
Người muốn được, không nên nương tựa
Các tướng thắng diệu sẽ buộc lấy
Các tướng đẹp đẽ cũng hiện lên.
An trụ trong đất nước trang nghiêm
Lại cũng được nghe và giữ gìn*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sinh ra đủ loại, được giác ngộ
Lời thanh tịnh, tiếng nói thật chân.
Cũng vượt qua được cảnh giới ma
Bao gồm tất cả, mặc giáp đồng
Giết hại phiền não, nương điều phục
Đây cũng phá tan điều chẳng lành.
Muốn cho các thiện được hưng thịnh
Muốn được cầu nguyện làm trang nghiêm
Nhiều chúng mà ma chẳng phá được
Đây, lúc nói cũng không tận cùng.
Mong cầu cùng thế gian bình đẳng
Luận sư ngoại đạo nói chẳng thật
Đây vượt qua khỏi pháp Thanh văn
Bậc Đốc giác thắng, đây là duyên
Trí Nhất thiết trí, đây gìn giữ
Cõi chúng sinh đây cũng an trụ
Đây là chân thật giáo hóa người
Trong lúc lựa chọn lời, bạn lành
Bậc căn thanh tịnh là Thiên nhãn
Và với Pháp nhãn muốn cầu tìm.
Cầu người nói pháp đây thấp đước
Cầu lời thệ nguyện, đây thành thật
Cầu người tài thí, đây là xả
Cầu giải thoát chấp, đây siêng năng,
Cầu người vui định, đây niềm tin
Muốn nghe biển pháp, đây chánh hạnh
Cầu mê lưu định, đây là lực
Muốn cầu đạo pháp, đều bình đẳng.
Vì muốn sự trang nghiêm vi diệu
Tự tâm điều phục, đó là Phạm
Phương tiện cầu pháp, đây tâm hỷ
Và bất thoái chuyển, đây hành hóa.
Đây là nẻo đến hạnh nói năng
Thường nghĩ người trí tuệ lợi căn
Đây là phương tiện nghiệp bắt đầu

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trượng phu trâu chúa, đó cờ trí.
Muốn cầu thù thắng, bằng cung tên
Cầu vô ngã là na-la-dạ
Nếu hướng trí tuệ, đây là đường
Cầu giải thoát là giới bình đẳng.
Đây là chỗ trời... lễ bái luôn
Đây là chỗ rồng thường tung hoa
Và cả loài người đều cúng dường
Dạ-xoa khen ngợi: Thật hiếm có!
Hàng trăm La-hán cũng đánh lễ
Bồ-đề Thắng Thiên cũng khen ngợi
Nếu tự nhớ nghĩ chư Như Lai
Muốn hộ căn, đó là thành quách.
Trụ như pháp là hợp phương tiện
Nương tựa Định, đó được bình đẳng
Các nghi ngờ thì khiến tan rã
Có mê hoặc thì khiến đoạn trừ.
Ngã mạn phiền não khiến diệt tan
Muốn qua bờ kia, khiến vượt qua
Bệnh ràng buộc, đây là thuốc lành
Người có bệnh, đây là trị thật.
Nhổ bật lên tên độc phiền não
Muốn hợp lý là tạo suy nghĩ
Trong chúng, sư tử gầm không sợ
Ở chỗ Thiện Thệ cầu nghe pháp.
Và đường này thường là Niết-bàn
Đoạn trừ tất cả các đường ác
Ở chỗ ba cõi đều vượt lên
Cầu cõi công đức, đây trang nghiêm.
Ví định Kim cang đây với đó
Sinh tòa Sư tử lần sau cùng
Việc cầu phước đức, đây chẳng mất
Các việc muốn cầu, đây bao gồm.
Thường mệt mỏi thì khiến ngưỡng mong
Chưa có tinh tấn, đây phát khởi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nương cậy duyên thì khiến yên ổn
Việc làm khác biệt, che khiến trụ.
Có thể bình đẳng, đây thành tự
Nương vật kiêu, buông lung, trừ hết
Lấy vật ngang ngược, đây buông bỏ
Biết hết các thứ, trí khắp cùng.
Cầu trí tuệ thì đây phát sinh
Lập hội cầu phước đây chẳng mất
Nương ba hữu thì dứt thế nguyện
Thường không có tướng cầu Bồ-đề.*

*Ba đời các pháp không
Biết rồi mà chẳng xả
Trí phương tiện mọi lúc
Làm vì các thế gian.
Mong cầu chủng tánh Phật
Trí Phật là từ đó
Chớ tìm cầu lỗi lầm
Ở người nói pháp đó.
Cũng lại chớ khi khinh
Chưa học, chưa thấy biết
Người nói pháp, chớ sân
Phải ở gần tôn trọng.
Nghe thật phải biết thật
Chớ huỷ báng bậc trí
Thí pháp, chớ mong vật
Nói pháp chớ lẫn tiếc.
Nghe pháp và tôn trọng
Tâm ý chớ tán loạn
Vì nói pháp hết lòng
Nếu thấy người ưa muốn.
Giảng pháp chớ gián đoạn
Chớ duyên vào việc khác
Kham nhẫn lời hỏi thẳng
Hoặc hỏi vì giải thoát.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Hoặc kẻ có ác tâm
Với họ, nên nhẫn nhục
Hối hận và nghi hoặc
Nên đoạn dứt vì họ.
Nếu thấy chưa được đạo
Đem đạo vì tuyên dương
Khi tư duy định này
Để được trí Thế Tôn.
Các việc làm, cúng dường
Ở bên người nói pháp
Cầu tám phần thắng đạo
Chớ duyên theo việc khác.
Nếu tâm ác cạnh tranh
Khó phục khiến phục hàng
Không nương Thần túc đó
Nên cầu mong Thần túc.
Niệm tuệ và hành xử
Vì những người cầu pháp
Phát khởi đều nói rằng:
Nếu muốn hành Bồ-đề
Thị hiện ức chư Phật
Đều trụ trong cõi đó.
Nói hóa độ chúng sinh
Nếu người thuyết pháp nói
Vị này là rất ngon
Nếu kia tu thanh tịnh
Cầu thần thông tự tại
Mà gầm tiếng sư tử.
Hạnh những trí giả đó
Ngợi khen hạnh tịch diệt
Trừ nóng có mát mẻ
Đây là câu “bất đọa”.
Nói lợi ích mở trí
Hỷ lạc phát ở thân
Lòng ấy cũng vui mừng*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Người trí, trí tự tại.
Kia cầu trí khắp cùng
Tin vào những pháp đó
Trụ Phật trí chẳng thoái
Quyết định vì Bồ-đề.
Thuận huân tập pháp lành
Các ác đều bỏ đi
Trừ sạch các pháp ác
Pháp lành liền tự đến.
Những người học giới kia
Nếu muốn cầu phước đức
Những người đó được thành
Nếu cầu thì tương ứng
Những người đó đạt được
Tướng đoan nghiêm trong thân.
Hạnh này Phật thuận biết
Thân cận các Thánh xong
Trí sáng soi trong trí
Được trí Phật sáng khắp.
Trụ đây rồi sẽ thấy
Ức ức bậc đoan nghiêm
Trong này, đại lực đó
Hỏi nghi nơi bậc trí.
Đoạn trừ các nghi ấy
Các hoặc đều diệt tan
Trong này sinh Phật pháp
Bậc Thù Thắng ngợi khen.
Lìa bỏ các đời ác
Và phiền não nhiễm ô
Chẳng mất các phước đức
Với phước nếu cầu mong.
Thì họ nương kẻ trí
Thích pháp là tốt cùng
Và vui mừng pháp nhãn
Thân gần người dũng kiện.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Biện luận pháp trôi chảy
Muốn cầu ngữ ngôn khéo
Đã nói kia hộ trì
Nếu có người nói pháp
Và biết các nhân duyên
Ưu gặp người nương cậy.
Trong các pháp ứng hợp
Hòa hợp chẳng hòa hợp
Thể trí, phần phương tiện
Nói đến các pháp xong.
Như vậy hiện các pháp
Trí tư duy chân thật
Ở trong đoạn lưới khát
Phải bỏ các tham đắm
Vô minh ở trong tan
Sẽ được sáng hiện tiền
Biết rõ khắp ở trong
Chỗ đó nói vô chấp.
Biết đủ loại tâm, ý
Ở đây giảng rộng xong
Hiểu rõ cùng danh
Những pháp đã giảng nói.
Chỗ sáu căn quan sát
Như thấy làn trống không
Với xúc biết bên ngoài
Sẽ được thấy trí Phật
Nếu lìa ba ngôn ngữ
Thì họ chấp ở trong
Và diệt ba ái nhiễm
Thì họ nói ở trong
Nói xả bỏ ở trong
Nếu ở chỗ sinh ra
Với hữu họ đoạn tan
Ở trong định này nói
Dứt hẳn sinh bệnh tật*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Và lìa tên độc chết
Các khổ đều vắng lặng
Thì các dòng phân biệt
Các lo khiến vui mừng
Ý ác khiến giải tán
Thành phương tiện sạch trong
Nếu người hành pháp đó
Đầy đủ sự xét xem
Nếu mong cầu thù thắng
Tạo sáng trong ác sân
Nếu có con mắt mê
Trong này sấm Phật vang
Khi chuyển bánh xe pháp
Hạnh mạnh, đây xưng dương
Nếu trí thế gian đó
Trong này trừ tan hết
Nếu não phiền ô nhiễm
Trong này trừ các kiến
Nếu nương tựa vào ngã
Nhận lấy và giữ gìn
Trong này đều đã nói
Chẳng lẫn trong trí Phật
Như vậy được thù thắng
Các pháp luôn tăng trưởng
Đây là đạo trí khéo
Luôn chứa nhóm pháp thiện
Xa lìa các nghiệp ác.
Siêng tu niệm pháp Phật
Giảng nói không lẫn tiếc
Chẳng đoạn chủng tánh Phật
Phải trụ ở trong đó
Chủng tánh pháp sáng lên
Thánh chúng đều hộ trì.
Thu phục các luận sư
Ngoại đạo muốn khởi dậy

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nói pháp khen: Lành thay
Họ đều sẽ khen ngợi
Thường tu hạnh Bồ-đề
Ở đó không tâm niệm.
Các chúng sinh như trăng
Thường tạo ý bằng hữu
Các pháp, như mặt trời
Luôn giữ suy nghĩ đúng
Luôn tưởng khởi đến thầy
Tư duy trong định ấy.
Định này giống như vua
Vì chúng sinh nói rõ
Vì người trí dẫn đường
Tâm tin kính pháp lành
Quả cam lộ chín muồi
Đời trước khiến niệm trụ
Thọ thai, không nhiễm bẩn
Nhàm chán pháp ngu si
Công đức Phật đại Tiên
Khi khen không bờ bến
Khi trì trí tuệ Phật
Khi pháp nói Thiện Thệ
Và trí khi chép thành
Khi nói sẽ được phước.
Xa lìa các ngoại đạo
Đây là chỗ bất động.
Lời nói ở thế gian
Lời nói của chư Phật
Công đức Phật quá khứ
Ở đời sau cầu mong
Hiện tại chư Phật trụ
Đây là các kho báu.
Khiến chúng sinh vào hạnh
Vì nói thừa Thanh văn
Với trí chẳng quên mất

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đây là Ấn Phật pháp
Đây phát ra mạnh mẽ
Đây, báu không biến đổi
Và các trí mau thành
Muốn hỏi công đức Phật
Ham pháp không chán nhàm
Tan các lửa phiền não
Trí phương tiện sẽ thành
Tư duy về địa giới
Thủy giới sẽ vào trong
Vào với định Hỏa giới
Phong giới, không trú xứ
Không giới chẳng mê hoặc
Trong giới trí hiện lên
Khiến vào với Pháp giới
Chán lìa khỏi các hành
Khiến tan các ái nhiễm
Lánh xa các biển “hữu”
Trừ diệt các hoạn nạn
Khiến xả bỏ các pháp
Tự phân biệt biết rõ
Hạnh khác cũng biết rành
Muốn nói không cùng tận.
Trong phương tiện sạch trong
Chỗ ra sẽ thuận biết
Ngã kiến nên lìa bỏ
Cũng xa lìa ngã sở
Nhiễm trước phải trừ tan
Kiêu mạn nên điều phục
Như chó đi vì ăn
Không tham trong bố thí
Đã ăn nên no tràn
Ăn rồi biết an vui
Tại ẩm không thiếu được
Nước lớn phải qua nhanh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Các luận chẳng thể phá
Ngay thẳng không vin duyên
Xa lìa khỏi thụy miên
Thân cận người nói pháp
Trạo hý vượt qua liền
Cũng nên diệt nghi hoặc
Và các dục khiến tan
Cũng lìa xa lười nhác
Chỗ ngã chẳng chấp giữ
Vô ngã khiến hiển bày
Chẳng trụ chấp nơi mạng
Cũng chẳng nên giữ pháp
Chẳng đấu tranh trong pháp
Nói nghĩa hợp bình đẳng
Dùng tâm khéo suy nghĩ
Các hành không thật có
Phải gần gũi người trí
Các nơi, không khiếp nhược.
Trong đó phải tin hiểu
Trong chúng chớ kính sợ.
Nói công đức người khác
Chớ tự đề cao mình
Chỗ hành xử Biến trí
Luôn luôn cần thực hành
Không chấp trước trú xứ
Như chim bay mất tăm.
Chớ làm vì lợi dưỡng
Cũng chẳng chấp thân mình
Tâm cũng chẳng giảm kém
Khéo biết chỗ kinh hành
Phải thuận theo tu niệm
Chớ nghĩ, chớ nhớ mong
Cũng sẽ cầu giải thoát
Luôn ở chỗ lặng yên.
Thường tu niệm phạm hạnh*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Với định sẽ được nhanh.
Từ ở lòng bình đẳng
Bi là bao gồm khắp
Dùng Hỷ làm pháp lạc
Chỗ Xả phải bỏ luôn
Dùng Giới thương người khác
Do định sẽ hiểu pháp
Do trí làm nên làm
Về sau không hối hận.
Phát ra trí vô tận
Cũng nên lời khéo léo
Nói ngã vào ngữ ngôn
Chỗ nói không cầu lợi
Không ưa lời tạp nhiễm
Là trụ không mệt thiếu
Chẳng bỏ chẳng lấy thêm
Các pháp là Bồ-tát
Chớ hủy hoại các pháp
Như vậy nói minh hiển
Chẳng lừa dối chúng sinh
Phải quy y Tam bảo
Bao gồm hết chánh pháp
Tạo nguyện phải bền chắc
Với Tiểu thừa không ham
Ngày đêm nên siêng năng.
Vì cầu các pháp nên
Biến trí từ đó lại
Đây kho tàng chư Phật
Tam-ma-địa như biển.

Này Hỷ Vương! Bấy giờ, Đức Bảo Quang Uy Luân Vương Như Lai vì đồng tử Pháp Thượng, dùng kệ tụng, giảng nói rộng rãi Tam-muội Chư pháp hạnh quyết định quan sát thuyết này. Khi Đức Như Lai nói Tam-ma-địa này, vua Bảo Nguyệt và các con, quyến thuộc đạt được sự không thoái chuyển nơi đạo Vô thượng Chánh giác, một ngàn chúng sinh phát tâm Vô thượng Chánh giác, học địa của vô

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

lượng chúng sinh tăng trưởng.

Này Hỷ Vương! Ý ông thế nào? Về thuở đó, đồng tử Pháp Thượng là ai khác ư? Ông chớ có thấy khác như vậy? Vì sao? Này thiện gia tử, vì vào thuở ấy, ông tên là đồng tử Pháp Thượng đó. Này thiện gia tử, Thuở đó vua tên là Bảo Nguyệt thì nay là Đại Bồ-tát Từ Thị đó. Còn các con của vua đó tức là chúng Đại Bồ-tát ngồi trong hội này đó.

Này Hỷ Vương! Bấy giờ Đại Bồ-tát Pháp Thượng cùng với cha, mẹ, tôn trưởng và bạn bè tri thức, đầy đủ ba mươi sáu ngàn ức chúng sinh cùng ở trong giáo pháp của Đức Như Lai Thế Tôn Bảo Quang Uy Luân Vương mà bỏ nhà xuất gia. Này Hỷ Vương! Họ yêu thích giáo pháp của Đức Thế Tôn đó, làm Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-ba-bà-ca, Ưu-bà-tư-ca rất nhiều.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn đã nói cho họ biết ý nghĩa này rồi, lại muốn hiển minh thêm nữa nên liền nói kệ:

*Ta nhớ thuở xưa nhiều ức kiếp
Có Đấng Tối Thắng hiệu Bảo Quang
Phật có Tăng chúng cũng nhiều lắm
Và các Bồ-tát lậu tận xong.
Cõi Phật đó thanh tịnh đáng ưa
Trang nghiêm tự nhiên như cung Trời
Trang hoàng, vườn, xóm làng, thành ấp
Bằng hoa trái bằng như bàn tay.
Trong đó có vua tên Bảo Nguyệt
Vua tự tại với hàng ngàn châu
Là bậc trí phước tuệ đầy đủ
Nhiều thần túc, vô biên kho tàng
Vua ở vườn rừng vui dạo chơi
Hoàng hậu mang thai, sinh đồng tử
Tên là Pháp Thượng đáng chiêm ngưỡng
Tướng tốt rực sắc vàng, thù thắng.
Vừa sinh liền nói lời vi diệu
Nói về pháp Phật mà ngợi khen
Nói tại gia ác, đức tịch tĩnh
Các tội lỗi dục cũng nói lên*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hóa độ mẹ cha và thân thuộc
Trí giả nghĩ khiến tin thanh tịnh
Nhà vua đó rất đổi vui mừng
Hướng về bên Tối thắng Đại Tiên.
Đồng tử chẳng lại vào trong cung
Liên cùng cha mình ở trong vườn
Cùng với thân thuộc và đại chúng
Ba mươi sáu ức bên Thế Tôn
Vua Đại Tượng đó đã đi đến
Thấy Phật Bảo Quang Pháp Vương rồi
Lòng thêm hớn hở, thêm kính yêu
Lễ dưới chân rồi ngồi một bên
Pháp Thượng cũng lễ chân Tối Thắng
Rồi chấp tay mà hầu Thế Tôn
Đã kính trọng Phật đó như vậy
Đồng tử ca tụng bằng kệ khen
Với Tối thắng, ông nhiều khen ngợi
Pháp thể thật đức, thầy dẫn đường
Vua và các con cùng đồ chúng
Duyên theo Bồ-đề mà phát tâm
Pháp Thượng thưa hỏi với Đức Phật
Nói định này, Tịch tĩnh ly trần;
Mạnh mẽ trụ Tam-ma-địa ấy
Chứng đắc Bồ-đề, ma phục hàng.
Đấng Lương Túc Tôn nhận lời thỉnh
Biết tâm đồng tử tin thanh tịnh
Liên vì ông nói định khó thấy
Và dùng kệ khen uy đức lớn
Phật đó nói Tam-ma-địa này
Chư Phật Bồ-đề lia trần cấu
Vua và các con cùng thần dân
Liên trụ Phật trí chẳng thoái chuyển.
Phần nhiều đều trụ học, vô học
Đã nghe định tịch tĩnh như vậy
Lại còn nhiều ức chúng sinh khác

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Duyên với Bồ-đề mà phát tâm
Vua và các con cùng đồ chúng
Đều khiến lia, nhằm phước ngũ dục
Lúc đó đồng tử là đứng đầu
Ở đây bỏ nhà liền xuất gia
Rất đổi yêu thích lời thầy dạy
Khắp nơi đầy người và chư Thiên
Đồ chúng Thiện Thệ đó nhiều lắm
Ở trong, chẳng dễ biết số lượng
Hỷ Vương! Ông ở thuở xưa đó
Chính tên là đồng tử Pháp Thượng!
Người ở trong đó làm phụ vương
Nay là Bồ-tát Từ Thị đó!
Các vương tử con vua lúc đó
Tức là các chúng hội ngồi đây!
Chúng sinh tại cõi tương tục này
Biết rồi khiến tu hạnh thanh tịnh
Vậy nên, đã nghe định tịch tĩnh
Nên phải giữ lấy, luôn tin tưởng
Thường vì người nói không lẫn tiếc
Sẽ có Phật trí chẳng khó khăn
Số lượng phước đó chẳng dễ được
Thời gian nói, nhiều kiếp không lường
Nếu gìn giữ định Thắng thượng này
Vì chúng giảng nói chớ buông lung.*

Bấy giờ, Đại Bồ-tát Hỷ Vương bạch Đức Phật:

–Hy hữu thay! Bạch Thế Tôn! Tam-ma-địa này tạo ra nhiều lợi ích, mới có thể cho các Bồ-tát các công đức pháp, khiến cho các vị ấy chuyển sinh. Bạch Thế Tôn! Bồ-tát được Tam-ma-địa này thì nên phải thân cận, nên phải tu niệm, nên phải làm nhiều những pháp gì? Nên chẳng thân cận, nên chẳng tu niệm, nên chẳng làm nhiều những pháp nào? Rất hay! Bạch Thế Tôn! Có những pháp nào? Không có những pháp nào? Bạch Thế Tôn! Xin nguyện vì con giảng nói! Thưa Đấng Tu-ca-đa! Xin nguyện vì con phân biệt! Bồ-tát pháp nào có? Pháp nào không?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật nói:

–Này Hỷ Vương! Bồ-tát đối với lưu chuyển, không có mệt mỏi. Bồ-tát đối với chúng sinh, không có sai biệt. Bồ-tát đối với của cải, không có giữ lấy. Bồ-tát đối với thí luôn luôn bình đẳng. Bồ-tát đối với sự học thường kính trọng, trì giới không có chỗ sinh, tâm không phiền não, không khiếm nhược, không hiểu theo tà, không chẳng suy nghĩ mà có chứng đắc. Bồ-tát đối với chúng sinh không có giết hại, đối với của cải người không có trộm cắp, đối với vợ người không có tham ái, không nói nghiệp ác, không lời phá hoại, không có ác khẩu, không có nói thêu dệt, chẳng tham của người khác, không theo sân hận, không có rưng kiến chấp, không vượt qua ưa thích Bồ-đề, chẳng hủy báng pháp, chẳng khinh thường Tăng, đối với những bậc đáng tôn không ai chẳng kính trọng, đối với cửa giải thoát không có kinh sợ, đối với việc làm người khác không có mệt mỏi, chẳng tự ngợi khen, chẳng chê bai kẻ khác, trong hành động lưu chuyển không có tùy thuận, trong hành động phi lưu chuyển không gì chẳng thuận theo, đã phát lời thề thì nhất định chẳng thay đổi, đối với việc đã làm nhất định chẳng hủy bỏ, việc làm của người khác thì biết ân, việc làm của mình thì không mong cầu, đối với người không thể lực không có khinh khi, đối với người chưa học không có khinh chê, chẳng lưu luyến vợ con, không có yêu ghét, đối với giáo sư không có bí mật riêng, trong pháp làm thầy không có giấu giếm, đối với các pháp không có tư tưởng phá hại, đối với pháp thí không có mệt mỏi, đối với cầu pháp không có lừa dối, chẳng do lợi ràng buộc mà có điều giảng nói, chẳng do bố thí mà làm bạn bè, chẳng đua nịnh, không có hai lưỡi, chẳng vì huyên hoặc mà gần gũi phụng sự, chẳng ghét đối với pháp, không ngã, ngã sợ, chẳng luyến tiếc đối với thân, chẳng ưa thích đối với mạng, không có ngã kiến, không có tạo oán, đối với thật, chẳng thật không có hủy báng, đối với pháp không sân mới giác ngộ, chẳng phải thích trẻ nhỏ, chẳng phụ bạn bè, đối với chỗ gần gũi cận kề không có dối lừa, đối với thật và chẳng thật chẳng phạm nâng lên, thả xuống, chẳng làm lừa dối; chẳng điều khiển phi thời, đối với chúng sinh khác không có tư tưởng cạnh tranh, đối với mọi việc không có giải đãi, chẳng tổn đến nhân, chẳng đáp lại lời ác, chẳng ràng buộc với oán, chẳng khinh thấp hèn, theo tiếng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nói đùa không có hâm mộ, đối với siêng năng chẳng xả, đối với ăn uống không được chẳng phân chia, khi bố thí chẳng dùng vật xấu, đối với phụ nữ không có hạnh quấy, đối với trượng phu không có nhiệm ô, chánh tín chẳng bỏ, học giới chẳng thông thả, không gì chẳng hổ thẹn, không gì chẳng xấu hổ, không có thiếu phước, không có thiếu nghe, thí rồi chẳng hối, với trí chẳng lầm lẫn, đối với Tam bảo không gì chẳng kính trọng, đối với thế đế chẳng là bền chắc, đối với thắng nghĩa không có nhiệm trước, không có rừng kiến chấp, không chấp ngã, chẳng quên chánh niệm, đối với chánh đoạn không có làm khác, đối với thân tức không có vị say, đối với căn chẳng mềm, lực chẳng yếu, đối với giác phần không có chẳng biết, với đạo không điên đảo, đối với Tam-ma-địa không có tướng chấp trước, trong Xa-ma-tha không có trụ chắc chắn, đối với Tỳ-bát-xá-na không có phân biệt, với minh giải thoát không riêng chứng đắc, đối với các đế không có chướng ngại, “qua bờ kia” không chẳng phát khởi, trong các tụ chẳng đắm trước, trong giới chẳng nương nhờ, chẳng phải thời chẳng được, đối với Thanh văn không có thấy chứng (100).

Đối với các Bồ-tát là giáo sư, đối với các Nhập không có ý niệm, ở các cảnh giới không có nương tựa, chẳng do tự nghiệp mà sinh đường ác, ở trong thai không có khổ não, đối với lưu chuyển không có hỷ lạc, đối với lưu chuyển không có tướng khổ, đối với những chỗ sinh ra không có kinh sợ, đối với các chúng sinh là ruộng, không thiếu hạt giống, ở chỗ gieo trồng chẳng hề mong cầu, ở các ruộng phước người nhận không có trống khuyết, đối với bố thí chẳng ràng buộc hạn lượng, trì giới chẳng ràng buộc hạn lượng, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ cũng chẳng ràng buộc hạn lượng, lưu chuyển cũng chẳng ràng buộc hạn lượng, Từ chẳng chia cắt, đại Bi không thiên lệch, không có kiêu mạn, về nhà không kiêu mạn về của cải, không kiêu mạn về sắc, không kiêu mạn về tự tại, không kiêu mạn về quyền thuộc, không kiêu mạn về đa văn, không kiêu mạn về trì giới, không kiêu mạn về ở nơi thanh vắng, không có kiêu mạn công đức ít muốn của Đầu-đà, không có mạn mạn, không có sân si, không có tùy miên ái, trong điên đảo không cho là thật, đối với tịnh và bất tịnh chẳng cho là hai, chẳng ham sinh lên cõi trời,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

chẳng ưa thích Dục, chẳng phải người đồng nghiệp nhất định chẳng thân cận, luôn siêng năng, chẳng giữ gìn biện luận của thế gian, đối với ngoại đạo luôn thương xót, đối với sự vật không có tư tưởng ràng buộc, đối với tự thân ấy chẳng muốn cầu vui, không có yêu giả trá, chẳng nương cậy ma. Nay Hỷ Vương, các Đại Bồ-tát đã phát lời thề thì nhất định chẳng dời đổi cho đến đạo tràng Bồ-đề rốt cùng (150).

Này Hỷ Vương! Các vị Đại Bồ-tát, những vị này đều không, việc khác của mình chẳng được làm thì chớ nên làm, có những pháp nào nên làm thì làm.

Này Hỷ Vương! Các Bồ-tát chẳng nên hủy báng. Bồ-tát chẳng hủy báng người khác thì tự được an định, đối với các việc làm chẳng động, chẳng trì hoãn, phải gánh vác gánh nặng, đối với việc xấu ác thì chẳng làm theo, đối với việc thiện phải làm lợi ích, đối với phần ít hạnh phải làm vượt qua, vô lượng hạnh cũng phải nhập vào, đối với việc thối nhuần yêu thương phải làm xa lìa, đối với pháp lượng sẽ chẳng xa lìa, đối với khổ sinh tử sẽ được giải thoát, đối với cuộc sống nên suy nghĩ: “Đã sinh ra thì sẽ chẳng giải thoát, trong nghiệp bất thiện phải chẳng chấp giữ, đối với các căn phải làm hộ trì, đối với phiền não bố thí Bồ-tát phải bỏn sẻn, đối với pháp thí Bồ-tát phải chẳng bỏn sẻn, chẳng tu học theo ngoại đạo, các chỗ Phật cho học phải khéo tu học, chẳng bình đẳng thấy nhữn phải chẳng làm nhữn, đối với chánh kiến nhữn phải đầy đủ nhữn, tạo nghiệp ác, phải biếng nhác, làm nghiệp thiện phải tinh tấn, phi tưởng, phi phi tưởng sinh thì phải quên nhớ nghĩ, đối với năm thông tự tại phải có mùi vị định, đối với chú thuật đáng sợ, đạo dùng độc, khiến thầy chết đứng dậy phải làm vô trí, đối với trí xuất thế phải làm trí tuệ, phải như vầng trăng đối với các chúng sinh lòng bình đẳng, pháp lành tăng trưởng, phải như mặt trời xa lìa tối đen, tạo ra trí sáng rõ, phải như đất xa lìa cả hai, đối với các chúng sinh lòng bình đẳng, phải như nước không ghét sạch, chẳng sạch và các cặn, phải như lửa, thiêu cháy các phiền não, phải như gió, đối với các pháp không chấp trước. Phải như hư không, trí không bờ bến, phải như biển, cầu thiện căn không chán đủ, phải như núi Mê-lưu, các luận sư khác chẳng thể hàng phục, phải như hoa sen, tám pháp thế gian chẳng nhiễm trước, phải như cây cối, không phân biệt, phải như chủng tánh, pháp vô tận,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

các phiền não chẳng thể dày xéo, đối với hạnh chúng sinh phải hướng đến, chẳng chấp trước các cõi, phải hướng vào trong Niết-bàn, nên làm ruộng thiện, trừ khử gai nhọn ác sân hận, phải khéo chọn lựa niềm tin làm hạnh ban đầu, phải được quả lớn, nói bốn Đế, phải được lợi lớn ở trong Phật pháp, phải được không chướng ngại đối với Trí giải thoát Tam-ma-địa, Tam-ma-bật-đế, phải được hoan hỷ bằng pháp hỷ, phải được đã qua ở trong bùn khổ sinh tử, phải rơi vào tương ứng, phương tiện khéo léo, phải làm nghiệp thiện, thoát khỏi chẳng tương ứng, phải quan sát thiện nhãn đối với chứng đắc, phải ái ngữ bằng tịnh tín bên trong, phải tạo bạn bè bền chặt cho đến Niết-bàn, bạn bè tối thắng vậy, phải thuần hậu, không huyễn hoặc, phải chất trực, không dua nịnh quanh co, phải nhu nhuyễn, dễ ở chung, phải đáng ưa, tin nhuần bên trong, phải đến các nơi, tùy thuận di chuyển, phải thấm nhuần bằng đại Bi, phải khát ngưỡng đối với đạo tràng Bồ-đề, phải tạo sự chẳng thêm khát ở trong các dục, phải khiến no đủ đối với các Thanh văn, phải tạo sự giáo hóa đối với các Duyên giác, phải tạo nhớ nghĩ đối với các căn lành, phải tạo sự giác ngộ ở trong bất thiện, phải hộ trì đối với chánh pháp, phải tạo sự chẳng đoạn dứt đối với chủng tử Tam bảo, phải tạo sự rực cháy đối với các pháp thiện.

Này Hỷ Vương! Các Đại Bồ-tát phải diệt trừ sạch các nghiệp ác. Này Hỷ Vương! Ta lược nói pháp bất thiện mà các Bồ-tát không có vậy. Các hạnh, các thiện pháp là ứng hợp nên ta nói có vậy. Như thế, các ông phải học! Ta nói lời dạy bảo như vậy!

Khi Đức Phật nói kinh này, Đại Bồ-tát Hỷ Vương vui mừng và những Đại Bồ-tát từ các phương khác đến tập họp, cùng các đại chúng Trời, Người, A-tu-la, Càn-thát-bà... nghe lời Đức Phật nói không ai chẳng tùy hỷ, rất đổi vui mừng, chẳng thể tự kềm chế, siêng năng cúng dường, đối với những lời Đức Phật nói họ đều rất vui mừng.

